

“No parlem de feminisme, el practiquem”

La Ràpita Dani Sainz de Aja

El Pavelló d'Esports de la Ràpita oferia dimecres una imatge possiblement inèdita. Els papers s'havien intercanviats. Les mares ocupaven la pista de joc i els seus fills la graderia. **“Canviem els rols i les mares som les estrelles”**, afirma orgullosa Ofra Abramovich, mare i fundadora del mamanet, un dels esports més curiosos i desconeguts dels CSIT World Sport Games 2019.

De dimecres a divendres s'han disputat prop de 40 partits de mamanet a la població del Montsià, principal subseu d'estos jocs populars amb epicentre a Tortosa. Han participat equips d'Itàlia i Israel principalment, però també de Mèxic, Xipre o Àustria. El mamanet no és més que una modalitat per a mares del cachibol, que al mateix temps és un esport amateur molt paregut al voleibol on es permet agafar la pilota amb les mans. Per a jugar, però, no cal ser mare necessàriament. Estan admeses totes les dones majors de 30 anys sense importar la seua condició física ni la seua experiència en altres esports.

La idea d'impulsar un esport per a mares naix a Israel fa 15 anys. L'Ofra Abramovich va pensar que necessita-

Les mares ocupen la pista per a jugar a una versió del vòlei i els fills, la graderia. En tres dies s'hauran jugat a la Ràpita 40 partits de mamanet

Les membres d'un equip de mamanet, dimecres passat a la Ràpita. / DANI SAINZ DE AJA

va fer alguna cosa per a traure temps per a ella mateixa. **“Volia trencar amb el rol de mare: cuinar, rentar, cuidar els fills...”**, explica la fundadora, presidenta i, al mateix temps, jugadora del mamanet. **“Nosaltres no parlem de feminisme, el portem a la pista i el practiquem. Portem milers de mares d'Israel i d'altres països a competir arreu del món. Ara estem**

a les Terres de l'Ebre. Anem a la platja i coneixem gent d'altres països. Això és vida! Com a mares sovint no pensem que tenim oportunitat de fer estes coses”.

El mamanet el juguen més de 12.000 persones d'arreu del món en diferents lligues nacionals i locals, apunten des de l'organització. La seu està a Israel des d'on treballen per a

exportar-lo cada cop a més països. El director del Comitè Professional, Ziv Sedbon, espera que aviat es jugue a Catalunya tal com fan al seu país. Allà es juga a les escoles i les esportistes formen part de la comunitat educativa. **“Durant el dia els fills acostumen a queixar-se de tot a les seues mares, però quan juguen a mamanet reben l'admiració i el respecte**

dels seus fills”, comenta Sedbon.

A Itàlia també ha entrat amb força la pràctica del mamanet. Este dimecres hi havia sobre la pista dos equips de mares italianes i a les grades les seues famílies animant. **“És un esport per a les dones, per a les mares, però també per a unir la família i fer comunitat”**, subrtalla Monica Zibellini, italiana i secretària del comitè professional del mamanet.

I és que un dels principals objectius d'este esport és educar en valors. El principal d'ells és el respecte i el joc net. **“Les mares són un model per a la seua família i en el mamanet s'ensenya respecte per l'entrenador, pels oponents, un estil de vida saludable, ser part d'una comunitat...”**, enumera Sedbon, que destaca una de les curiositats del mamanet: les targetes verdes.

A diferència de les targetes grogues o roges que serveixen per a sancionar accions antiesportives, la targeta verda la mostra l'àrbitre per a reconèixer el *fair play*. **“Com ara si admets haver tocat la xarxa quan l'àrbitre no ho ha vist o si pares el joc quan un rival es fa mal. Llavors l'àrbitre para el joc, tothom aplaudeix i es dixa constància a l'acta del partit. Al cap i a la fi són mares i volen ensenyar els seus fills”**, conclou. ■